

Национален институт на правосъдието
"Повишаване капацитета на съдебната система и обучение по Европейската
конвенция за защита правата на човека и основните свободи в Националния
институт на правосъдието"
Договор № 93-00-42/20.02.2013 НФМ 2009-2014

Дело М.А срещу Кипър(М.А. v. Cyprus), жалба № 41872/10

Решение на четвърта секция от 23 юли 2013 г., станало окончателно на 23 октомври 2013 г.

Чл. 2 и чл. 3 от Конвенцията – жалбата е недопустима;

Чл. 13 във връзка с чл. 2 и чл. 3 от Конвенцията – нарушение;

Чл. 5 § 4 от Конвенцията – нарушение;

Чл. 5 § 1 от Конвенцията – нарушение;

Чл. 5 § 2 от Конвенцията – няма нарушение;

Чл.4 от Протокол № 4 към Конвенцията – няма нарушение.

Загубата на качеството на жертва, що се отнася до твърдяните нарушения на чл. 2 и чл. 3 от Конвенцията, не винаги прави оплакването неприемливо и не лишава жалбоподателя от качеството му на жертва за целите на чл. 13. Когато жалбата съдържа твърдения, че експулсирането на лицето би го изправило пред реална опасност от третиране в нарушение на чл. 2 и чл. 3 от Конвенцията, ефективността на вътрешноправното средство за защита за целите на чл. 13 изисква обстойно разглеждане от национален орган с автоматичен суспензивен ефект.

Средството за защита по чл. 5 § 4 трябва да бъде на разположение докато лицето е лишено от свобода, така че то да получи бързо съдебно преразглеждане на законността на лишаването му от свобода, което да е в състояние, ако е необходимо, да доведе до освобождаването му.

Чл. 5 § 1 може да се прилага и спрямо лишаване от свобода, продължило съвсем кратко време, например няколко часа. Условието за лишаване от свобода по вътрешното право трябва да бъдат ясно определени, а законът като такъв да бъде предвидим при прилагането му.

Чл.5 § 2 не изисква основанията за задържането да бъдат съобщавани на задържаното лице писмено или в някаква друга специална форма, те могат да бъдат съобщени или да станат очевидни в хода на разпитите след ареста.

Под колективно експулсиране по смисъла на чл. 4 от Протокол № 4 следва да се разбира всяка мярка на компетентните власти за принуждаване на чужденци като група да напуснат държавата, освен ако тази мярка е предприета въз основа на обоснована и обективно и обективно разглеждане на конкретния случай на всяко лице от групата

Фактите

Жалбоподателят, който е от кюрдски произход е роден през 1969 г. в северозападна Сирия и живее в Никозия.

А. Молбата на жалбоподателя за убежище и съответните производства

Жалбоподателят напуснал Сирия на 21 май 2005 г. и влязъл в Кипър незаконно. Подал молба за убежище на 12 септември 2005 г. Тя била отхвърлена от Бежанската служба на 21 юли 2006 г., тъй като жалбоподателят не изпълнявал изискванията на Закона за бежанците от 2000-2005 г. На 1 август 2006 г. жалбоподателят подал жалба срещу това решение до Апелативната служба за бежанците. Жалбата била отхвърлена на 1 февруари 2008 г. На 1 септември 2008 г. бежанската служба възобновила делото на жалбоподателя за да разгледа нова информация, представена от него.

Според правителството на 8 юни 2010 г. служител от бежанската служба дал становище, че информацията, представена от жалбоподателя не представлява ново доказателство, което да даде основание за ново искане.

На 11 юни 2010 г. жалбоподателят бил арестуван, като на същия ден срещу него били издадени заповеди за депортиране и задържане. На 7 юли 2010 г. бежанската служба изпратила делото на жалбоподателя до Апелативната служба. На 20 август 2010 г. министърът на вътрешните работи отменил заповедите за депортиране и задържане от 11 юни 2010 г. и издал нови заповеди срещу жалбоподателя на други основания.

На 30 септември 2010 г. Апелативната служба уведомила жалбоподателя, че представената информация не променя първоначалната ѝ преценка да не признае статуса му на бежанец. На 8 октомври 2010 г. жалбоподателят подал жалба до Върховния съд.

Въз основа на препоръка на Генералния адвокат Апелативната служба решила да възобнови делото на жалбоподателя. На 29 април 2011 г. Апелативната служба взела решение да признае на жалбоподателя статуса на бежанец. В резултат на това решение на 6 юни 2011 г. жалбоподателят оттеглил жалбата си до Върховния съд.

Б. Арестът и задържането на жалбоподателя с цел депортирането му

На 17 май 2010 г. група кюрди от Сирия организирали демонстрация в Никозия в близост до представителството на Европейската комисия, Министерството на труда и социалното осигуряване и правителствената печатница. Те протестирали срещу рестриктивната политика на кипърката Бежанска служба при предоставянето на международна закрила. Около 150 кюрди от Сирия, в това число жалбоподателя, останали на тази територия денонощно като издигнали палатков лагер. На 11 юни 2010 г. била проведена операция по премахването му. 44 човека, включително жалбоподателя, били обвинени в незаконно пребиваване в Кипър. Жалбоподателят бил настанен в общежитието за задържане на имигранти в централния затвор на Никозия. На същия ден спрямо задържаните лица, в това число и жалбоподателя, били издадени заповеди за депортиране и задържане. Жалбоподателят бил освободен на 3 май 2011 г. след решението, с което му се признава статут на бежанец.

В. Производство habeas corpus

На 24 януари 2011 г. жалбоподателят подал жалба habeas corpus, твърдейки, че продължаващото лишаване от свобода от 11 юни 2010 г. е в нарушение на чл. 5 § 1 от Конвенцията. На 23 февруари 2011 г. Върховният съд отхвърлил жалбата му. На 17 март 2011 г. той обжалвал пред апелативен състав на Върховния съд. Жалбата му била отново отхвърлена на 15 октомври 2012 г. Върховният съд приел, че жалбата е без предмет тъй като жалбоподателят междуременно е освободен.

Г. Допълнителна информация относно молбата на жалбоподателя по чл. 39 от Правилника на Съда

На 12 юни 2010 г. жалбоподателят подал молба по чл. 39 за спиране на предстоящото му депортиране в Сирия. На 14 юни 2010 г. председателят на първа секция взел решение за прилагане на чл. 39, указвайки на ответното правителство, че задържаният не следва да бъде депортиран в Сирия докато Съдът не получи възможност да приеме и обсъди всички документи, отнасящи се до молбата му.

На 23 май 2011 г. председателят на първа секция отменил мярката по чл. 39 с оглед взетото решение за признаване на статут на бежанец на жалбоподателя и освобождаването му.

Правото

I. Твърдяно нарушение на чл. 2 и чл. 3 от Конвенцията

1. Позовавайки се на чл. 2 и чл. 3 от Конвенцията жалбоподателят се оплаква, че ако бъде депортиран в Сирия ще бъде изложен на реална опасност от смърт или изтезания или нечовешко или унижително отнасяне (...).

2. Съдът отбелязва, че на 29 април 2011 г. на жалбоподателя е признат статут на бежанец. Тъй като той повече не е изправен пред опасност от депортиране в Сирия, не би могъл да претендира, че е жертва на нарушение на правата му по чл. 2 и чл. 3 от Конвенцията по смисъла на чл. 34 от Конвенцията.

II. Твърдяно нарушение на чл. 13 във връзка с чл. 2 и чл. 3 от Конвенцията

3. Позовавайки се на чл. 13 от Конвенцията жалбоподателят се оплаква от липсата на ефективно вътрешно правно средство за защита във връзка с оплакванията му по чл. 2 и чл. 3, тъй като производството по обжалване на решенията на апелативната служба и на заповедите за депортиране и задържане нямало автоматичен суспензивен ефект и не включвало разглеждане по същество на административните актове.

A. Допустимост

(...)

4.-117.Чл. 13 от Конвенцията гарантира наличието на национално ниво на правно средство за защита и за установяване на нарушение на материалните права и свободи по Конвенцията, независимо от формата, която това средство може да има във вътрешното законодателство. Въпреки това член 13 не би могъл да се тълкува в смисъл, че изисква наличието на вътрешноправно средство за защита по отношение на каквото и да е предполагаемо нарушение по Конвенцията (...): оплакването трябва да бъде приемливо по смисъла на Конвенцията (виж *Boyle and Rice v. the United Kingdom*, 27 април 1988 г., § 52, серия А № 131). Съдът се е въздържал да дава абстрактно определение на понятието за приемливост, предпочитайки да преценява във всеки отделен случай дали едно оплакване е приемливо в светлината на конкретните факти и характера на повдигнатите правни въпроси (...). Въпреки това, обстоятелството, че основното оплакване е обявено за недопустимо не винаги изключва приложимостта на чл. 13.

5. По дела за депортиране Съдът е възприел становището, че загубата на статуса на жертва, що се отнася до твърдяните нарушения на чл. 2 и чл. 3 от Конвенцията, не винаги прави оплакването неприемливо и не лишава жалбоподателя от качеството му на жертва за целите на чл. 13.

6. По настоящото дело Съдът намира, че оплакванията на жалбоподателя по чл. 2 и чл. 3 повдигат съществен въпрос относно съвместимостта на планираното му депортиране през месец юни 2010 г. с тези разпоредби. С оглед на това Съдът намира, че жалбоподателят може да се позове на чл. 13.

7. С оглед на обстоятелствата не може да се приеме, че жалбоподателят не е жертва на твърдяното нарушение на чл. 13 във връзка с чл. 2 и чл. 3.

Първо, фактите стоящи в основата на твърдяното нарушение, вече са се случили към момента, в който опасността от депортиране на жалбоподателя е престанала да съществува. Оплакването на жалбоподателя е, че когато той е бил изправен пред опасността от депортиране не е разполагал с ефективно вътрешноправно средство за защита що се отнася до оплакванията му по чл. 2 и чл. 3. Второ, макар с решението на властите да предоставят на жалбоподателя статут на бежанец да се премахва опасността от депортирането му, това решение не признава и не разглежда претенцията му по чл. 13 във връзка с чл. 2 и чл. 3 относно ефективността на производството за съдебен контрол (...).

8. С оглед на изложеното ... оплакването следва да бъде обявено за допустимо.

В. По същество

(...)

9. Понятието за ефективно правно средство за защита по чл. 13 в контекста на настоящото дело изисква правното средство да е в състояние да предотврати изпълнението на мерки, които противоречат на Конвенцията и чиито последици са потенциално непоправими. Следователно изпълнението на подобни мерки е несъвместимо с чл. 13 преди националните власти да са преценили дали те са в съответствие с Конвенцията, макар договарящите страни да разполагат с известна свобода що се отнася до начина, по който да изпълняват задълженията си по тази разпоредба.

10. По дела, засягащи експулсиране на лица, търсеци убежище, Съдът отдава основно значение на наличието на ефективни гаранции за защита на жалбоподателя срещу произволно *връщане* - било пряко или непряко – в държавата, от която лицето е избягало или в която и да е друга приемаща държава, в която то ще бъде изправено пред реална опасност от третиране в нарушение на чл. 3. Когато жалбата съдържа твърдения, че експулсирането на лицето би го изправило пред реална опасност от третиране в нарушение на чл. 2 и чл. 3 от Конвенцията, ефективността на вътрешноправното средство за защита за целите на чл. 13 безпрекословно изисква обстойно разглеждане от национален орган (виж *Shamayev and Others v. Georgia and Russia*, № 36378/02, § 448, ECHR 2005-III), независимо и щателно обсъждане на всяко твърдение за наличие на сериозни основания лицето да се опасява от реална опасност за третиране в нарушение на чл. 3 (виж *Jabari v. Turkey*, № 40035/98, § 50, ECHR 2000-VIII), както и особено бърз отговор, а също така и засегнатото лице да има достъп до правно средство за защита с автоматичен суспензивен ефект.

11. Съдът отбелязва, че молбата на жалбоподателя за убежище и подадената от него жалба били първоначално отхвърлени от кипърските власти. Когато на 11 юни 2010 г. били издадени първите заповеди за депортиране и задържане това производство все още било висящо. Апелативната служба постановила решението си на 30 септември 2010 г. след като поела делото от бежанската служба. В тази връзка Съдът отбелязва, че

по националното законодателство производствата пред бежанската служба и апелативната служба имат суспензивен характер.

12. Съдът обаче отбелязва, че нито обжалването на заповедите за депортиране и задържане, нито подаването на молба за спиране на изпълнението в хода на тези производства не притежават автоматичен суспензивен ефект.

13.-137. Правителството подчертава, че молбата за спиране на изпълнението е суспензивна „на практика“. Съдът обаче припомня, че изискванията на чл. 13 и на другите разпоредби на Конвенцията имат характера на гаранции, а не на прости изявления за намерение или на практически уговорки. Това е една от последиците на върховенството на закона – един от основните принципи в едно демократично общество, който е залегнал във всички разпоредби на Конвенцията (виж, *mutatis mutandis*, *Iatridis v. Greece* [ГК], № 31107/96, § 58, ECHR1999-II).

14. С оглед на това не може да се приеме като пропуск на жалбоподателя, че не е започнал такова производство.

15. Съдът освен това отбелязва, че очевидно заповедите за депортиране и задържане се основавали на грешка, допусната от властите. Доколкото молбата за убежище на жалбоподателя все още е била в процес на преразглеждане той е продължавал да се ползва от суспензивния ефект. Въпреки това заповедите, издадени срещу него останали в сила в продължение на повече от два месеца, през които преразглеждането на молбата му за убежище все още било висящо, а жалбоподателят не бил върнат в Сирия единствено поради прилагането на чл. 39. Не е било на разположение ефективно вътрешноправно съдебно средство за защита, чрез което да бъде поправена тази грешка. Освен това Съдът отбелязва и липсата на всякакви ефективни гаранции, които са могли да защитят жалбоподателя срещу неправилно депортиране към онзи момент.

16. Съдът достига до заключението, че жалбоподателят не е разполагал с ефективно правно средство за защита във връзка с оплакванията си по чл. 2 и чл. 3 от Конвенцията.

17. Следователно има нарушение на чл. 13 от Конвенцията.

III. Твърдяно нарушение на чл.5 § 4от Конвенцията

18. Позовавайки се на чл.5 § 4 от Конвенцията жалбоподателят се оплаква, че не е разполагал с ефективно вътрешноправно средство за защита за да оспори законността на задържането си.

(...)

(а) Общи принципи

19. Чл. 5 § 4 дава право на едно арестувано или лишено от свобода лице да започне производство за проверка на процесуалните и материалните предпоставки, които са съществени за „законността“ на лишаването му от свобода. Понятието за „законност“ по параграф 4 по чл. 5 има същото значение като в параграф 1, така че арестуваното или лишено от свобода лице има право на преразглеждане на „законността“ на лишаването му от свобода в светлината не само на изискванията на вътрешното право, но също и на Конвенцията, общите принципи, залегнали в нея и целта на ограниченията, позволени от чл. 5 § 1. Контролът трябва да бъде достатъчно широк за да обхване тези условия, които са съществени за „законността“ на лишаването от свобода на едно лице съгласно чл. 5 § 1 (виж скорошна практика, *Stanev v. Bulgaria* [ГК], № 36760/06, § 168, ECHR 2012). Средството трябва да бъде на разположение докато лицето е лишено от свобода, така че то да получи бързо съдебно преразглеждане на законността на лишаването му от свобода, което да е в състояние, ако е необходимо, да доведе до освобождаването му. Достъпността на средството за защита предполага, че нарочно създадените от властите обстоятелства трябва да бъдат такива, че да

създадат за жалбоподателите реална възможност да използват това средство. Наличието на средството, което се изисква от чл. 5 § 4, трябва да бъде достатъчно сигурно не само на теория, но и на практика.

20. Процедурата по чл.5 § 4 трябва да е от съдебен характер и да предоставя гаранции, които са подходящи за съответния вид лишаване от свобода, което е предмет на разглеждане.

21. Чл. 5 § 4 прогласява правото да се получи бързо съдебно решение относно законността на лишаването от свобода и разпореждане за неговото прекратяване ако бъде установено, че е незаконно.

22. Въпросът дали е спазено правото да се получи бързо решение трябва да бъде преценен в светлината на обстоятелствата по всяко отделно дело. Въпреки това от жалбоподателя не може да се очаква да използва дадено конкретно средство за защита ако Съдът установи от представените пред него информация и твърдения, че то не би гарантирало бърз контрол на лишаването от свобода на това лице.

(b) Приложимост към настоящото дело

23. Съдът отбелязва, че по вътрешното право законността на депортирането и задържането може да бъде оспорена единствено чрез жалба по чл. 146 от Конституцията, подадена в установените срокове.

24. Жалбоподателят не се е възползвал от това средство за да обжалва заповедите за задържане, издадени срещу него, тъй като според него то не осигурявало необходимите бързина и обхват за целите на чл. 5 § 4.

25. Що се отнася до изискването за „бързина“ Съдът отбелязва, че според твърденията на правителството средната продължителност на производствата по обжалване на законността на заповед за задържане е осем месеца на първа инстанция. Това без съмнение е твърде далеч от целите на чл. 5 § 4.

26. Съдът отбелязва, че най-краткият срок, необходим за това производство, от примерите, на които се позовава правителството е 1 м. и 17 дни, съответно 2 м. и 20 дни. Тези срокове също са прекомерни като се имат предвид строгите стандарти, установени в практиката на Съда.

27. Има нарушение на чл.5 § 4 от Конвенцията.

IV. Твърдяно нарушение на чл. 5 § 1 от Конвенцията

28. Жалбоподателят освен това твърди, че лишаването му от свобода е било незаконно, поради което е нарушен чл. 5 § 1 (f) от Конвенцията.

(...)

1. Отвеждането и престоят на жалбоподателя в централното управление на полицейската служба за бързо реагиране (ERU) на 11 юни 2010 г.

(a) Допустимост

29. Съдът отбелязва, че страните спорят по въпроса дали положението на жалбоподателя през този период представлява лишаване от свобода. (...).

30. Чл.5 § 1, който прогласява „правото на свобода“, касае физическата свобода на едно лице. Целта му е да гарантира, че никой няма да бъде произволно лишен от свобода. При преценката дали едно лице е било „лишено от свобода“ по смисъла на чл. 5 § 1 отправна точка трябва да бъде конкретната ситуация в неговия случай, като трябва да се отчетат множество критерии, като например вида, продължителността, последиците и начина на прилагане на съответната мярка. Разликата между лишаване и ограничаване на свободата е само в степента или интензивността, а не в характера или същността. (...)

31. (...)Квалификацията на дадено фактическо положение направена от държавата не може да бъде решаваща за заключението на Съда относно наличието на лишаване от свобода.

32. ... Целта на мерките, предприети от властите, с които жалбоподателите са лишени от свобода, не е решаваща при преценката на Съда за това, дали фактически е било налице лишаване от свобода. (...).

33. В допълнение Съдът припомня своята установена практика в смисъл, че чл. 5 § 1 може да се прилага и спрямо лишаване от свобода, продължило съвсем кратко време.(...)

34.-195.Съдът отбелязва, че по време на мащабна операция, проведена в 3 ч. сутринта на 11 юни 2010 г. с цел отстраняване на протестиращите от мястото на протеста, жалбоподателят и още 148 протестиращи били качени на автобуси и отведени в централното управление на ERU, където останали за няколко часа докато бъдат проверени самоличността им и имиграционния им статут. (...) Без съмнение е имало елемент на принуда, който (...)е показателен за лишаване от свобода по смисъла на чл. 5 § 1.(...) При тези обстоятелства Съдът намира, че отвеждането и престоят на жалбоподателя в централното управление на ERUпредставляват*de facto* лишаване от свобода по смисъла на чл. 5 § 1 и че тази разпоредба е приложима по това дело*rationemateriae*.

(...)

(б) По същество

35. Съдът(...)припомня, че за да бъде в съответствие с чл. 5 § 1, лишаването от свобода трябва да бъде „законно“ (...) и да съответства на целта на чл. 5 § 1 от Конвенцията, която е да не се допуска лицата да бъдат лишавани от свобода произволно.

36. Съдът освен това трябва да провери дали вътрешното право съответства на Конвенцията, в това число на общите принципи, изрично или мълчаливо залегнали в нея. Съдът подчертава, че когато става въпрос за лишаване от свобода е особено важно да бъде спазен основният принцип на правната сигурност. Ето защо е от особено значение условията за лишаване от свобода по вътрешното право да бъдат ясно определени, а законът като такъв да бъде предвидим при прилагането му.

37. По настоящото дело правителството (...)не се е позовало на никоя конкретна разпоредба като правно основание за лишаването от свобода.

(...)

38. Съдът проявява разбиране за трудното положение, в което са се оказали кипърските власти и за това, че е трябвало да бъдат вземани оперативни решения. Това обаче не може да оправдае прилагането на мерки, водещи до лишаването от свобода без наличието на ясно правно основание.

39. Следователно лишаването от свобода на жалбоподателя през този период е било в нарушение на чл. 5 § 1 от Конвенцията.

2. *Лишаването от свобода на жалбоподателя въз основа на заповедите за депортиране и задържане, издадени на 11 юни 2010 г. и 20 август 2010 г.*

(а) Допустимост

40.-205. Не се спори, че от 11 юни 2010 г. до 3 май 2011 г. жалбоподателят е бил лишен от свобода. (...).Следователно оплакванията по тази точка трябва да бъдат обявени за допустими.

(б) По същество

41. Всичко, което се изисква по чл. 5 § 1 (f) от Конвенцията е „предприемане на действия за депортиране“. Ето защо е без значение за целите на чл. 5§ 1 (f) дали решението за експулсиране, което е в основата на мярката може да бъде оправдано по вътрешното право или по Конвенцията. (...).

42. Съдът отбелязва, че кипърското законодателство допуска възможността за лишаване от свобода с цел депортиране. (...).

43. Следователно въпросът, който трябва да бъде обсъден е дали задържането на жалбоподателя, съгласно тази разпоредба е било „законно“, в това число дали е било в съответствие с „процедура предвидена в закона“ (...).

i. Лишаването от свобода на жалбоподателя между 11 юни и 20 август 2010 г. въз основа на заповедите за депортиране и задържане от 11 юни 2010 г.

44. Съдът отбелязва, че на 11 юни 2010 г. жалбоподателят бил обвинен в незаконно пребиваване и бил задържан въз основа на заповеди за депортиране и задържане, издадени същия ден (...). От информацията, предоставена пред Съда обаче става ясно, че (...)към онзи момент преразглеждането на молбата за убежище на жалбоподателя все още е било висящо. Самото правителство признава в становището си (...), че жалбоподателят е пребивавал законно в Кипър (...).

45. При тези обстоятелства Съдът намира, че през този период жалбоподателят е бил незаконно лишен от свобода. Следователно има нарушение на чл. 5 § 1 от Конвенцията.

ii. Задържането на жалбоподателя между 20 август 2010 г. и 3 май 2011 г. въз основа на заповедите за депортиране от 20 август 2010 г.

46. (...) На 20 август 2010 г. били издадени заповеди за депортиране и задържане, (...)като предходните заповеди от 11 юни 2010 г. били отменени(...). Жалбоподателят бил задържан въз основа на тези заповеди за период от 8 м. и 12 дни до освобождаването му на 3 май 2011 г. Жалбоподателят твърди, че заповедите не са му били съобщени в съответствие с вътрешното право (...).

(...)

47. Съдът отбелязва, че в съответствие със(...) Закона за чужденците и имиграцията лице, срещу което има издадена заповед за задържане и/или депортиране трябва да бъде уведомено писмено на разбираем за него език за основанията за издаване на заповедта, освен ако това не може да бъде сторено с оглед обществената сигурност (...).

48. На 12 октомври 2010 г. правителството представи на Съда копие от заповедите за депортиране и задържане, изготвени на гръцки език. То обаче не представи никакви доказателства властите да са уведомявали жалбоподателя за издаването на тези заповеди и за новите основания за задържането му. Всъщност правителството не взема отношение по този въпрос.

49. (...) Съдът констатира, че жалбоподателят не е бил уведомен за новите заповеди за депортиране и задържане в съответствие със(...) Закона за чужденците и имиграцията.

50. Съдът констатира, че процедурата, предвидена в закона не е била спазена.

Следователно има нарушение на чл.5 § 1 от Конвенцията що се отнася до този период на задържане.

С. Цялостно заключение

51. Съдът намира нарушение на чл. 5 § 1 от Конвенцията по отношение на целия срок на лишаване от свобода на жалбоподателя (...).

V. Твърдяно нарушение на чл.5 § 2 от Конвенцията

52.-219. Жалбоподателят се оплаква, че властите не са изпълнили изискванията на чл. 5 § 2 от Конвенцията. (...) Правителството оспорва това твърдение. (...)

1. Становища на страните

53.-223. Жалбоподателят твърди, че не е бил информиран за причините за ареста си (...). Освен това жалбоподателят посочва, че заповедите за депортиране и задържане не са му били връчени. (...)

54.-226. Правителството твърди, че (...) в централното управление на ERU жалбоподателят (...) бил информиран за причините за ареста и задържането му, а именно поради незаконното му пребиваване в страната, поради което бил „незаконен имигрант“ (...). Освен това правителството отбелязва, че било изготвено писмо на английски език (...), с което жалбоподателят се информирал за решението на властите да го депортират и за основанията за това решение. (...)

2. Преценката на Съда

55. Съдът припомня, че параграф 2 на чл. 5 съдържа основното правило, че всяко арестувано лице трябва да знае защо е лишено от свобода. Това е минимална гаранция срещу произволно третиране. (...) Дали съдържанието на информацията и бързината на предоставянето ѝ са достатъчни следва да бъде оценено за всеки конкретен случай с оглед особеностите му (...). Освен това ако основанията за лишаване от свобода се изменят или ако възникнат нови факти във връзка с лишаването от свобода задържаното лице има право да получи тази нова информация (...).

56. Времеви ограничения, наложени от понятието за своевременност биха били изпълнени ако причините за ареста бъдат предоставени в рамките на няколко часа от ареста (...).

57. (...) Чл. 5 § 2 не изисква основанията за задържането да бъдат съобщавани на задържаното лице писмено или в някаква друга специална форма (...). Освен това основанията могат да бъдат съобщени или да станат очевидни в хода на разпитите след ареста (...).

58. (...) Когато едно лице е арестувано с цел екстрадиране предоставената информация може да бъде дори още по-непълна. (...)

59. Преди всичко Съдът трябва да прецени дали жалбоподателят е бил информиран за основанията за задържането му на 11 юни 2010 г. (...).

60. Съдът констатира, че след отвеждането му в централното управление на ERU било извършено установяване на самоличността на жалбоподателя (...) с цел да се провери дали пребивава в Кипър незаконно. Съдът няма причина да се съмнява, че тогава жалбоподателят е бил информиран, че е арестуван поради незаконно пребиваване или че той най-малкото е разбрал имайки предвид характера на процедурата по установяване на самоличността, че причината за ареста и задържането му е свързана с имиграционния му статус. (...).

61. Изложените съображения са достатъчни за да позволят на Съда да достигне до заключението, че са изпълнени изискванията на чл. 5 § 2 от Конвенцията.

62. Няма нарушение на тази разпоредба що се отнася до първата част от оплакването на жалбоподателя.

63. По отношение на уведомяването на жалбоподателя за новите основания за задържането му от 20 август 2010 г., с оглед констатациите по чл. 5 § 1 от Конвенцията (...) Съдът намира, че не е необходимо да разглежда тази част от делото по чл. 5 § 2.

VI. Твърдяно нарушение на чл. 4 от Протокол № 4 към Конвенцията

64. Жалбоподателят се оплаква от нарушение на чл. 4 от Протокол № 4 за това, че властите са възнамерявали да го депортират заедно с други лица колективно, без да извършат индивидуална преценка на неговия случай.

(...)

65.-244. Позовавайки се на решението по делото *Џонка*, жалбоподателят твърди, че е бил жертва на операция по колективно експулсиране. (...) Правителството твърди, че властите са извършили подробно индивидуално разглеждане на имиграционния статут на всички протестиращи с оглед установяване дали пребивават в страната незаконно.

(...)

66. Според трайно установената практика на Комисията и на Съда под колективно експулсиране по смисъла на чл. 4 от Протокол № 4 следва да се разбира всяка мярка на компетентните власти за принуждаване на чужденци като група да напуснат държавата, освен ако тази мярка е предприета въз основа на обосновано и обективно разглеждане на конкретния случай на всяко лице от групата (виж например, *Hirsi Jamaa and Others v. Italy*, [ГК], № 27765/09, §§ 166-167, ECHR 2012; *Џонка*, цитирано по-горе ...).

67. Фактът, че определен брой чужденци са получили сходни решения сам по себе си не води до заключението, че е налице колективно експулсиране ако всяко засегнато лице е имало възможността да изложи на индивидуална основа доводите си срещу експулсирането му пред компетентните власти (виж решението по делото *Hirsi*, § 184 ...).

(...)

68. (...) Съдът констатира, че (...) молбите за убежище са разглеждани на индивидуална основа в продължение на повече от пет години. (...)

69. (...) Властите са извършили проверки по отношение на всяко лице преди да издадат заповедите и били издадени отделни заповеди за депортиране и задържане спрямо всяко отделно лице. (...).

70. От изложеното става ясно, че за всички засегнати лица е извършено индивидуално проучване (...). Всяко дело било разгледано индивидуално и решено въз основа на конкретните факти по него. (...)

71. (...) Няма нарушение на тази разпоредба.